

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 12 grudnia 2013 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi oddalił powództwo (...) Spółki Akcyjnej w Ł. przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej w W. o zapłatę kwoty 348,70 zł wraz z odsetkami oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 197 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Wyrok ten zapadł na podstawie ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego, których istotne elementy przedstawiają się następująco:

W dniu 29 marca 2010 roku (...) Spółka Akcyjna w Ł. zawarł z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w O. umowę o współpracy w zakresie obsługi wierzycelności i udzielania poręczeń. Na mocy tej umowy powód poręczył istniejące i niewymagalne, jak również przyszłe zobowiązania Zakładów wymienionych w załączniku nr 1 do umowy – w tym pozwanego Szpitala, do górnej granicy określonej w umowie wynoszącej 2.000.000,00 zł przy czym poręczenie obejmowało zobowiązania pozwanego z tytułu należności głównej wraz z odsetkami. Dostawca zobowiązał się do przekazywania powodowi zestawienia faktur VAT wystawionych w danym miesiącu kalendarzowym na koniec miesiąca, w którym je wystawiono, nie później niż do 10. dnia następnego miesiąca. W przypadku, gdyby Szpital nie uregulował zobowiązań względem dostawcy, strony ustaliły, że datą zawiadomienia powoda o konieczności spłaty poręczonego zobowiązania będzie ostatni dzień miesiąca, w którym upłynął termin wymagalności poręczonego zobowiązania. Powód zobowiązał się dokonać zapłaty poręczonego zobowiązania na rzecz dostawcy w terminie 14 dni od dnia otrzymania zawiadomienia. W dniu 02 sierpnia 2010 roku strony tej umowy zawarły Aneks nr (...), którym nadały nową treść §3 umowy z dnia 29 marca 2010 roku Ustaliły w nim, że w przypadku niespłacenia poręczonego zobowiązania przez Zakład w terminie wymagalności, datą zawiadomienia powoda o konieczności spłaty poręczonego zobowiązania będzie ostatni dzień miesiąca, w którym upłynął termin wymagalności poręczonego zobowiązania Zakładu. Strony ustaliły, że powódka zapłaci określone wyżej zobowiązanie w terminie 14 dni od otrzymania zawiadomienia. Nadto, ustalono, że w zakresie spłaconego zobowiązania powód staje się wierzycielem Zakładu z prawem do naliczania dalszych odsetek za opóźnienie od dnia wezwania Zakładu do spłaty zobowiązania względem powoda. Strony umowy zawarły również Aneks nr (...) do umowy o współpracy z dnia 29 marca 2010 roku, w którym przedłużyły obowiązywanie umowy z 12 do 18 miesięcy i zmieniły załącznik nr 1 do umowy. Następnie zawarły Aneks nr (...) do umowy o współpracy z dnia 29 marca 2010 roku, w którym przedłużyły obowiązywanie umowy do 21 miesięcy i zmieniły załącznik nr 1 do umowy. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. wykonywała na rzecz pozwanego (...) Publicznego Zespołu Zakładów Opieki Zdrowotnej w W. usługi na podstawie jednostkowych zleceń. Za zrealizowane usługi dostawca wystawił w dniu 20 lipca 2011 roku fakturę nr (...) na kwotę 1.183,52 zł z terminem płatności do 03 sierpnia 2011 roku oraz w dniu 28 lipca 2011 roku fakturę (...) na kwotę 2.234,92 zł z terminem płatności do 11 sierpnia 2011 roku Faktury te zostały objęte umową poręczenia z dnia 29 marca 2010 roku, o czym pozwany został powiadomiony. Wobec braku spłaty przez pozwanego zobowiązań wynikających z ww. faktur, powód spłacił je dostawcy za pozwanego, potrącając z przelanej kwoty należną mu od dostawcy prowizję. W dniu 31 grudnia 2011 roku powód wystawił notę odsetkową na kwotę 129,06 zł, a następnie w dniu 20 stycznia 2012 roku na kwotę 2,43 zł. Nadto, dostawca wystawił w dniu 28 sierpnia 2011 roku fakturę nr (...) na kwotę 1.746,60 zł z terminem płatności do dnia 05 września 2011 roku oraz w dniu 12 września 2011 roku fakturę nr (...) na kwotę 6.093,43 zł z terminem płatności do 26 września 2011 roku Faktury te zostały objęte umową poręczenia z dnia 29 marca 2010 roku Wobec braku spłaty przez pozwanego zobowiązań wynikających z ww. faktur, powód spłacił je dostawcy za pozwanego, potrącając z przelanej kwoty należną mu od dostawcy prowizję. W dniu 31 grudnia 2011 roku powód wystawił notę odsetkową na kwotę 203,84 zł.

W dniu 01 października 2011 roku (...) Spółka Akcyjna w Ł. zawarł z Centrum Medycznym (...) Spółką Akcyjną w W. umowę o współpracy w zakresie obsługi wierzycelności i udzielania poręczeń. Na mocy tej umowy powód poręczył istniejące i niewymagalne, jak również przyszłe zobowiązania Zakładów wymienionych w załączniku nr 1 do umowy – w tym pozwanego Szpitala, do górnej granicy określonej w umowie wynoszącej 2.173.170,00 zł przy czym poręczenie obejmowało zobowiązania pozwanego z tytułu należności głównej. Dostawca zobowiązał się

do przekazywania powodowi zestawienia faktur VAT wystawionych w danym miesiącu kalendarzowym na koniec miesiąca, w którym je wystawiono, nie później niż do 10. dnia następnego miesiąca. W przypadku, gdyby Szpital nie uregulował zobowiązań względem dostawcy, dostawca zobowiązał się do zawiadomienia powoda o konieczności spłaty poręczanego zobowiązania w terminie 14 dni od zakończenia miesiąca, w którym przypada termin zapłaty zobowiązania pozwanego Szpitala. Powód zobowiązał się dokonać zapłaty poręczanego zobowiązania na rzecz dostawcy w terminie 14 dni od dnia otrzymania zawiadomienia. Aneks nr (...) do tej umowy z dnia 20 grudnia 2011 roku oraz Aneks nr (...) do tej umowy z dnia 01 marca 2011 roku strony zmieniły załącznik nr 1 do umowy. W ramach tej umowy powód poręczył zobowiązania pozwanego z Centrum Medycznym (...). S.A. wynikające z faktur VAT nr (...) oraz z faktury (...), o czym pozwany został powiadomiony. Faktura VAT nr (...) została wystawiona w dniu 30 września 2011 roku na kwotę 3.500 zł z terminem zapłaty 14 dni od daty otrzymania, a faktura VAT nr (...) została wystawiona w tym samym dniu na kwotę 350 zł z terminem płatności 14 dni od otrzymania. Obie faktury wystawione zostały w związku z wykonanymi we wrześniu 2011 roku usługami diagnostycznymi. Wobec niezapłacenia w terminach należności wynikających z tych faktur, powód przelał na konto dostawcy pozwanego należności wynikające z tych faktur, potrącone o należną powodowi prowizję, o czym pozwany został zawiadomiony. W dniu 31 grudnia 2011 roku powód wystawił notę odsetkową na kwotę 49,37 zł. Pismem z dnia 21 czerwca 2012 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty należności wynikających z not odsetkowych w łącznej kwocie 1.419,83 zł, przy czym z tytułu wyżej wymienionych niezapłaconych faktur kwota ta wynosiła 387,70 zł.

W oparciu o przedstawiony stan faktyczny Sąd I instancji uznał powództwa za niezasadne. Sąd wskazał, że pomiędzy stronami bezsporne było, że pozwany (...) Publiczny Zespół Zakładów Opieki Zdrowotnej w W. był dłużnikiem spółek (...) - (...) z tytułu usług i dostaw. Jednak wszystkie wystawione przez dostawców faktury noszą daty po dniu 01 lipca 2011 roku, czyli po dniu wejścia w życie ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz.U.2013.217 j.t.). Podobnie, daty zleceń wykonania usług, jak i wykonanie usług nastąpiło po tej dacie. W art. 54 ust. 5 tej ustawy przewidziano, iż czynność prawna mająca na celu zmianę wierzyciela SP ZOZ może nastąpić po wyrażeniu zgody przez podmiot tworzący. Podmiot tworzący wydaje zgodę albo odmawia jej wydania, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia ciągłości udzielania świadczeń zdrowotnych oraz w oparciu o analizę sytuacji finansowej i wynik finansowy samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej za rok poprzedni. Zgodę wydaje się po zasięgnięciu opinii kierownika samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej. W ustępie 6 przepisu przewidziano, iż skutkiem dokonania czynności prawnej bez zgody podmiotu tworzącego jest jej nieważność. Ustawodawca nie zdefiniował pojęcia „czynności prawnych mających na celu zmianę wierzyciela”. Należy jednak przyjąć, że skoro istnieją dwie instytucje prawa cywilnego, które mogą prowadzić do zmiany po stronie wierzyciela, to mając na uwadze zasadę racjonalnego ustawodawcy, przepis art. 54 ust. 5 powinien odnosić się wprost do jednej z nich (gdyby zamiarem prawotwórcy było rzeczywiście jedynie wyeliminowanie umów cesji). Skoro ustawodawca nie skorzystał z takiej możliwości, to przepis ten można odnieść zarówno do przewidzianej w kodeksie umowy cesji, jak i do umowy poręczenia, skoro konsekwencją każdej z nich, na skutek różnych konstrukcji prawnych, może być zmiana wierzyciela. Stanowisko takie wyraził również M. D. stwierdzając, że "mające na celu", oznacza, że chodzi tu nie tylko o umowy bezpośrednio dotyczące zmiany wierzyciela, lecz także te umowy, których skutkiem jest taka zmiana (Maciej Dercz, (w:) Dercz Maciej, Rek Tomasz, Ustawa o działalności leczniczej. Komentarz ABC, 2012). Ustalając zakres przedmiotowy przepisu należy również kierować się jego literalnym brzmieniem. W ocenie Sądu, wynika z niego, że zapis ustawy dotyczy wszelkich czynności prawnych, które mogą doprowadzić do zmiany osoby wierzyciela. Fakt, że w przypadku umowy poręczenia zmiana wierzyciela jest uzależniona od postawy samego dłużnika oraz działań poręczyciela, nie zmienia faktu, że taki skutek został wpisany w ramy tej instytucji. Nie ma znaczenia również fakt, że poręczyciel wstępuje w prawa wierzyciela w części ograniczonej do spłaty – zakaz ustawowy dotyczy pojęcia wierzytelności w ogólności, a więc także jej części. Sąd stoi na stanowisku, że nie ma żadnych przesłanek ku temu, by przyjąć ograniczony zakres działania art. 54 ust. 5 ustawy jedynie do umowy przelewu wierzytelności, gdyż wypaczyłoby to sens całej regulacji. Taka interpretacja, z przyczyn opisanych powyżej, nie odpowiada zasadom logiki, jest sprzeczna z literalną wykładnią przepisu, nie odpowiada też celom wprowadzenia takiego zapisu ustawy. Istotą wprowadzenia przepisu art. 54 ust. 5 ustawy było zapobieżenie wyzbywania się wierzytelności przysługujących wobec szpitali, w jakikolwiek sposób. Odpowiada to celom regulacji wskazanym w uzasadnieniu ustawy nowelizującej z dnia 22 października 2010 r. (Dz.U.2010.230.1507) zmieniającej z dniem 22 grudnia 2010 r. przepis art. 53 ust. 6 ustawy

z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz.U. Nr 91, poz. 408 t.j. ze zm.), o analogicznej treści do treści przepisu art. 54 ust. 5 ustawy o działalności leczniczej. Interpretacja ta może zatem znaleźć wprost zastosowanie przy wykładni tego przepisu.

Z uzasadnienia ustawy nowelizującej wynika, iż intencją ustawodawcy było objęcie ograniczeniem wszystkich czynności prawnych, które w efekcie doprowadziłyby do zmiany wierzyciela. Potrzeba opracowania projektu wynikała z konieczności wzmocnienia wpływu organu założycielskiego na zmianę wierzyciela zobowiązań samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej. Ponadto, nowelizacja z założenia miała spowodować ograniczenie wtórnego obrotu wierzytelnościami, wiążące się z dodatkowymi kosztami dla zakładów opieki zdrowotnej. W uzasadnieniu projektu wyjaśniono, że przepis ten stanowi wprawdzie ograniczenie zasady wolności działalności gospodarczej, jednakże mieści się w zakresie określonym w art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, dopuszczającym ograniczenie w zakresie konstytucyjnych wolności i praw, gdy jest to konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. W tym przypadku wprowadzenie ograniczenia podyktowane jest względami ochrony zdrowia. Forma przepisu nie ogranicza istoty wolności działalności gospodarczej, ale stwarza natomiast narzędzie dla organów założycielskich do skutecznej kontroli nad zakładami opieki zdrowotnej, co przyczyni się do właściwej realizacji zadań tych podmiotów w zakresie bezpieczeństwa zdrowotnego populacji. Przepis ten miał służyć realizacji prawa do ochrony zdrowia wynikającego z art. 68 Konstytucji RP, gdyż samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej jest jednostką realizującą szczególnie rodzaju zadania publiczne poprzez udzielanie świadczeń zdrowotnych ratujących życie i zdrowie. Natomiast działania windykacyjne mogłyby doprowadzić do wstrzymania udzielania świadczeń zdrowotnych, a w konsekwencji – do braku dostępu do tych świadczeń na danym terenie. To właśnie fakt, że działalność pozwanego polega na ratowaniu zdrowia i życia ludzkiego, usprawiedliwia szczególne traktowanie podmiotów, jakimi są szpitale. Pozwany zajmuje się chronieniem najwyższych dóbr osobistych człowieka i z tych powodów podlega szczególnej ochronie Państwa; wszelkie jego zobowiązania podlegają nadzorowi i regulacjom. To do nich odnoszą się także przedmiotowe przepisy, szczególne wyłączenie ogólnych instytucji prawa cywilnego. Taka interpretacja przepisu stanowi o nieważności umów w zakresie zawartych poręczeń. O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 98 k.p.c.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiódł powód, zaskarżając rozstrzygnięcie w całości i zarzucając mu naruszenie art. 58 § 1 w zw. z art. 54 ust. 5 i 6 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej poprzez zastosowanie wskazanych przepisów, w sytuacji, gdy zawarta przez stronę powodową umowa nie stanowi czynności prawnej mającej na celu zmianę wierzyciela, o której mowa w art. 54 ust. 5 wskazanej ustawy i jako taka dla swej ważności nie wymaga uzyskania przez strony tejże czynności zgody organu założycielskiego. Ponadto powód wskazał na naruszenie art. 221 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej poprzez przyjęcie, iż art. 64 ust. 5 tej ustawy ma zastosowanie do umowy poręczenia zawartej pomiędzy powodem a (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w O. w dniu 29 marca 2010 roku.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie o pozwanego na rzecz powoda kwoty 384,70 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztami procesu za I instancję według norm przepisanych, a nadto, zasądzenie do pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu za II instancję według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna i skutkuje zmianą zaskarżonego orzeczenia.

Ustalenia faktyczne w sprawie zostały poczyniono prawidłowo. Sąd Okręgowy w pełni je podzielając przyjmuje za własne. Kwestią sporną w sprawie jest ocena prawna ustalonych okoliczności.

Należy zgodzić się ze skarżącym, że wbrew stanowisku wyrażonemu przez Sąd Rejonowy, w przedmiotowej sprawie do umowy zawartej pomiędzy powodem, a (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w O. nie znajduje zastosowania ustawa z dnia 15 kwietnia 2011 roku o działalności leczniczej, która weszła w życie w dniu 01 lipca 2011 roku, lecz

ustawa z dnia 30 sierpnia 1991 roku o zakładach opieki zdrowotnej (tj. - Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89, z późn. zm.). Wynika to z ogólnej zasady wyrażonej w art. 3 k.c., w myśl której ustawa nie ma mocy wstecznej, chyba że wynika to z jej brzmienia lub celu. Datą, według której należy ustalać przepisy mające zastosowanie do czynności prawnej poręczenia jest więc data tej czynności - 29 marca 2010 roku. Odmienne stanowisko skutkowałoby tym, że strony umowy poręczenia ponosiłyby ewentualne- negatywne konsekwencje późniejszej zmiany przepisów, co jest sprzeczne z art. 3 k.c.

W ówczesnym brzmieniu ustawa z dnia 30 sierpnia 1991 roku o zakładach opieki zdrowotnej nie statuowała żadnego zakazu dokonywania czynności mających na celu zmianę wierzyciela, a tym bardziej zakazu dokonywania czynności, które potencjalnie mogą taki skutek wywołać.

Za uzasadniony należy uznać zarzut naruszenia art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 54 ust. 5 i 6 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku o działalności leczniczej. Hipotezę przywołanych przepisów wyczerpuje sytuacja, w której doszło do czynności prawnej, której celem jest zmiana wierzyciela w zakresie zobowiązań samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej, dokonana bez wyrażenia zgody przez podmiot tworzący. Jej skutkiem jest nieważność czynności prawnej objętej hipotezą powołanych przepisów. Zakwestionowaną przez Sąd I instancji czynnością prawną jest zawarta przez powoda i Centrum Medycznym (...) Spółką Akcyjną w W., jako wierzyciela pozwanego, umowa poręczenia zawarta w umowie o współpracę w zakresie obsługi wierzytelności i udzielania poręczeń.

Zasadnie podnosi skarżący, że nie ma żadnych uzasadnionych podstaw do stwierdzenia, że powyższa umowa zawarta pomiędzy miała na celu zmianę wierzyciela, jej treść odpowiada, bowiem treści umowy poręczenia, nie zaś umowie cesji wierzytelności regulowanej w przepisach art. 509 i nast. k.c.

Umowa poręczenia nie jest czynnością prawną mającą na celu zmianę wierzyciela. Celem umowy poręczenia jest zabezpieczenie spłaty zobowiązań dłużnika. Istotą poręczenia jest, bowiem, zgodnie z art. 876 § 1 k.c., zobowiązanie poręczyciela względem wierzyciela wykonania zobowiązania na wypadek, gdyby dłużnik zobowiązania nie wykonał.

Przy umowie poręczenia wystąpienie tzw. subrogacji ustawowej (cessio legis, art. 518 § 1 pkt 1 k.c. jest uzależnione tylko i wyłącznie od bierności dłużnika w regulowaniu swoich zobowiązań. Powstanie zobowiązania poręczyciela jest, zatem uzależnione od zachowania dłużnika. Można mówić o

podobieństwie w samych skutkach przelewu i poręczenia jedynie w sytuacji, gdy do zapłaty ze strony dłużnika nie dojdzie.

Nie można jednak utożsamiać dwóch odrębnych instytucji prawa cywilnego w sytuacji, gdy ustawodawca w sposób wyraźny je różnicuje. Wejście w prawa zaspokojonego wierzyciela stanowi, zatem skutek materialnoprawny występujący w konsekwencji dokonania zapłaty przez poręczyciela za dłużnika. Skutek ten jest niepewny i nie może być z góry zakładany przy zawieraniu umowy poręczenia.

Dodatkowo wskazać należy, iż zapłata, o jakiej mowa w art. 518 § 1 pkt 1 k.c., nie jest czynnością prawną, do której odnosić należy art. 54 ust. 5 i 6 ustawy o działalności leczniczej, a jest jedynie czynnością faktyczną.

W świetle powyższego zdaniem Sądu Okręgowego uznać należy, że umowa zawarta przez powoda i Centrum Medycznym (...) Spółką Akcyjną w W. w dniu 1 października 2011 roku jest umową poręczenia i jako taka nie jest sprzeczna z art. 54 ust. 5 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej.

Podobne stanowisko było wyrażane przez sądy powszechne orzekające w tożsamy sposób w stanach faktycznych ja ten zaistniały w sprawie niniejszej, czego dowodzą kopie wyroków przedłożonych przez powoda. Dodatkowo wskazać należy, że Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 24 stycznia 2013 r. w sprawie V ACa 667/12 wskazał wprost, że zakresem przedmiotowym normy art. 53 ust. 6 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej nie jest objęta umowa poręczenia (LEX nr 1286526). Podobne stanowisko wyraził Sąd Apelacyjny w Lublinie w uzasadnieniu wyroku z dnia 06 grudnia 2012 r. w sprawie I ACa 411/12 (LEX nr 1254398).

Sąd Okręgowy w składzie orzekającym w sprawie niniejszej podziela ten kierunek wykładni.

Odnosnie przywołanego przez Sąd Rejonowy uzasadnienia ustawy wprowadzającej dany przepis, w tym normę ujętą w art. 54 ust. 5 ustawy o działalności leczniczej, podnieść należy, że uzasadnienie takie może w niektórych wypadkach ukierunkować wykładnię przepisów, jednak zważyć należy, że wyrażony tam zamiar ustawodawcy nie może determinować takiej interpretacji przedmiotowego unormowania, która byłaby wprost sprzeczna z jego wyraźną, zaprezentowaną wykładnią językową.

W stanie faktycznym sprawy strona pozwana prezentując swoje stanowisko powinna jednocześnie wykazać zamiar zmiany wierzyciela istniejący w datach poszczególnych umów poręczenia, ponieważ zamiar taki jest immanentną przesłanką zastosowania art. 54 ust. 5 ustawy o działalności leczniczej. Nie ulega wątpliwości, że skarżąca nie zainicjowała postępowania dowodowego w tym zakresie i nie udowodniła powyższych okoliczności.

Wobec powyższego, przyjęcie przez Sąd I instancji nieważności umowy poręczenia zawartej przez powoda z dostawcą pozwanego należy uznać za niesłuszne. Ustalenie ważności tej umowy, a następnie spłacenie długów pozwanego przez powoda skutkuje przyjęciem wstąpienia powoda w prawa zaspokojonego wierzyciela na gruncie art. 518 § 1 pkt. 1 k.c. Stąd też Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 384,70 zł. O ustawowych odsetkach Sąd Okręgowy orzekł na mocy art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 455 k.c.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy, przychylając się do zarzutów apelacji, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., orzekł jak w pkt 1 sentencji wyroku.

Zmiana zaskarżonego wyroku skutkowałą również koniecznością zmiany rozstrzygnięcia o kosztach procesu. Powód poniósł koszty procesu w postaci wynagrodzenia pełnomocnika w stawce minimalnej 60 zł (§ 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu - t. jedn. Dz. U. z 25 lutego 2013 roku, poz. 461) opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz opłaty od pozwu w wysokości 30 zł. Skoro powód w całości ostał się ze swoim żądaniem, o powyższych kosztach należało orzec w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, wyrażoną w art. 98 §1 k.p.c., obciążając nimi pozwanego.

O kosztach postępowania przed Sądem II instancji należało orzec na podstawie art. 391 § 1 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zasądzając je na rzecz strony, której apelacja została uwzględniona. Na koszty te w łącznej wysokości 90 zł złożyła się opłata od apelacji w kwocie 30 zł oraz koszty zastępstwa procesowego powoda w postępowaniu apelacyjnym w kwocie 60 zł, obliczone w oparciu o § 13 ust. 1 pkt. 1 w zw. z § 6 pkt 1 powołanego wyżej rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości.